

pachtovaný pozemek; tu platí pachtýř i nadále smluvené pachtovné a nese daně a ostatní veřejné dávky, byť i zvýšené. Jinak má se věc, hradí-li vlastník ze svého daně a ostatní veřejné dávky. V tom případě záleží peníz, jež pachtýř odvádí propachtovateli, vlastně ze dvou částí, totiž z kvoty daní a jinakých veřejných dávek, vypadající na pachtovaný pozemek, a ze zbytku, představujícího teprve čisté pachtovné. V takových případech nelze slovům »za stejných podmínek« rozuměti tak, že by vlastník i po dobu prodlouženého pachtu mohl od pachtýře požadovati c e l k e m jen tolik, kolik pachtýř dosud odváděl, přes to, že daně a jiné veřejné dávky značně stouply, neboť to by vedlo k nemožnému důsledku, že by vlastník po případě doplácel. Tu mohou tedy slova »za stejných podmínek« míti jen ten význam, že pachtýř jest povinen, po dobu prodlouženého pachtu odváděti vlastníkovu takový peníz, aby vlastníkovu po srážce kvoty, připadající na zvýšené daně a jiné veřejné dávky z pozemku, zbývalo p r á v ě t o l i k č i s t é h o p a c h t o v n é h o, kolik dosud mu zbývalo. Tomu nevádí ustanovení Šu 3 opatření Stálého výboru ze dne 8. října 1920, čís. 586 sb. z. a n., že ustanovení Šu 2, tudíž i Šu 2 (5) netýkají se půdy, zajištěné drobným pachtýřům podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., ježto opatření mělo na mysli patrně půdu, která má drobným pachtýřům za určitou přejímací cenu do vlastnictví býti postoupena, a při které do té doby, dokud se tak nestalo, nemá míti místa zvýšení pachtovného nižším způsobem, poněvadž pachtýř ode dne vydání zákona má již nárok vlastnický, a každý vyšší plat znamenal by vlastně nepřipustné zvýšení ceny přejímací. Opačný názor nižších soudů tedy neobstojí, i bylo proto podle Šu 16 nesp. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. mimořádnému dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 2269.

Akciová společnost cizozemská může býti společníkem tuzemské společnosti s r. o. jen, vykáže-li, že byla připuštěna k provozování obchodů v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R I 146/23.)

Návrh společnosti »Slavonia, výroba dých, spol. s r. o.« v Praze, by jako její společník zapsána byla »Slavonia, akc. spol. ve Vídni«, re j s t ř í k o v ý s o u d navrhovatele vrátil k doplnění v tom směru, by vykázano bylo, že Slavonia, akc. spol. ve Vídni připuštěna byla ku provozování obchodů ve smyslu cis. nař. ze dne 29. listopadu 1865 čís. 127 ř. zák. jako společnice společnosti, »Slavonia, společnost s r. o. v Praze« (sdělení min. vnitra ze dne 4. března 1919, č. 6618, uveř. ve věst. sprav. 1919 str. 38). R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil. D ů v o d y: Cizozemská akciová společnost, zúčastněná kmenovým vkladem na tuzemské společnosti s ručením obmezeným, neprovozuje ovšem v tuzemsku obchody pod svou firmou, nicméně jest však zúčastněna svým kapitálem na obchodování dotyčné společnosti a tak v pravdě provozuje svým kapitálem obchody pod firmou této společnosti. Již

s tohoto hlediska nutno požadovati od takové cizozemské akciové společnosti výkaz o tom, že byla k provozování obchodů v tuzemsku připuštěna, vždyť by jinak cizozemská společnost akciová takovým způsobem provozovala v tuzemsku obchody, aniž splnila podmínky cís. nař. ze dne 29. listopadu 1865 čís. 127 ř. zák. (nařízení vlády republiky Československé ze dne 13. září 1920 čís. 532 sb. z. a n.) a takové účastenství cizozemské akciové společnosti na tuzemské společnosti s r. o. neznamenaloby nic jiného nežli obcházení právě uvedených zákonných předpisů, což přece za přípustno pokládati nelze. I nemožno proto pochybovati o tom, že právě uvedených zákonných předpisů použití dlužno i tehdy, když dotyčná cizozemská akciová společnost účastní se jako společnice na tuzemské společnosti s r. o. anebo jako zakladatelka takové společnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není tu podmínek Šu 16 pat. o nesp. říz., zejména ne patrné nezákonnosti, naopak je napadené usnesení ve shodě s cís. nařízením z roku 1865. Postupem několika společenských podílů má na místo dosavadních několika společníků vstoupiti rakouská, tudíž cizozemská akciová společnost, mající ve firmě jako hlavní označení jméno »Slavonia« a provozující průmysl dřevařský. Společnost tato má s jihoslovenskou akciovou společností, zvanou taktéž »Slavonia«, provozovati pod firmou zdejší společnosti s obm. ruč., v níž na prvním místě je taktéž jméno »Slavonia«, výrobu dýh, tudíž odvětví dřevařského průmyslu. Vzhledem k tomu je zde aspoň v podstatě táž firma a týž obchod, a nezáleží na tom, že stěžovatelka chce právně vystupovati pouze jako společník zdejší společnosti s obm. ruč. Správný je proto názor rekursního soudu, že vstup cizozemské akciové společnosti, jež není dosud připuštěna k provozu obchodu v tomto státě podle cís. nař. z roku 1865, byl by pouze obcházením tohoto zákonného předpisu.

Čís. 2270.

Potvrzení ve smyslu Šu 178 nesp. říz. lze vydati teprve při odevzdání pozůstalosti a jde-li o substituční odkaz, teprve při odevzdání pozůstalosti odkazem zatíženého.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R I 147, 22.)

V pozůstalosti po Karlu Sch-ovi, odevzdané universálnímu dědici Václavu P-ovi, byl též deskový statek Sch., stížený substitucí pro Hanuše Sch-a. Po smrti Václava P-a, ale dříve, než pozůstalost jeho byla odevzdána, zažádal Hanuš Sch. o potvrzení dle Šu 178 nesp. říz. za účelem vkladu práva vlastnického ku statku Sch. Soud prvního st. l i c e zamítl návrh jako předčasný. Důvody: V rozhodnutí ze dne 21. března 1922 R I 284/22 vyslovil Nejvyšší soud právní názor, že odkazem, přešedším úplně do vlastnictví universálního dědice Václava